

Arrest

nr. 142 910 van 9 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Cheguim HANNACHI, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 26 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 25 oktober 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 oktober 2012 wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“(...) wordt (...) het bevel gegeven om ten laatste op 25/11/’12 het grondgebied van België te verlaten (...) tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (...) Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)*

Reden van de beslissing:

Niet in het bezit van een geldig paspoort en een geldig visum (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie op van gebrek aan belang. Zij betoogt als volgt:

"(...) Verzoeker ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°. 2°, 5°. 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. "
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°. 2°, 5°. 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980,- na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoeker reeds op 29.01.2008 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft dit bevel niet aangevochten, zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling die zich geconfronteerd ziet met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu werpt verzoeker evenwel geen schending op van enige hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verwerende partij besluit dan ook dat verzoekers annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang. (...)"

2.2. Uit nazicht van het enig middel blijkt evenwel dat verzoekende partij het niet eens is met de motivering van het bestreden bevel en aldus de correctheid ervan betwist, zodat niet zonder meer gesteld kan worden dat verzoekende partij geen belang heeft bij onderhavig beroep. Een onderzoek van het enig middel dringt zich aldus op. Om die reden wordt de exceptie opgeworpen door de verwerende partij verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7,1 2 en verder van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Zij meent dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers, het artikel 7 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat zonder afdoende motivering ivm de persoonlijke situatie van verzoeker een bevel tot terugbrenging wordt gegeven.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling weliswaar draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen, doch dat er eveneens moet nagegaan worden of de administratieve rechtshandeling rationeel te verantwoorden is -quod non.

Dat geenszins gemotiveerd wordt waarom het verzoek van verzoekende partij tot annulatie niet dient afgewacht. Een aanvraag tot regularisatie was immers gekend bij verwerende partij nog voor de bevelen gegeven werden. Dat het geven van deze bevelen derhalve niet zorgvuldig is geschied en in strijd met is met de zorgvuldigheidsplicht van de overheid.

Dat verzoekende partij zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissingen.

Deze is contradictorisch met de aanvraag tot regularisatie, verwerende partij dus wel bekend.

Dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte door de persoonlijke situatie van verzoeker, die prefect geïntegreerd is niet te onderzoeken en de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers derhalve, niet afdoende motiveerde.

De motivering van de beslissing dd..25.10.2012waarbij aan verzoekende partij het bevel wordt gegeven faalt derhalve volledig.

- RvS 22/2/2000, nr. 85524, gepubliceerd in Tijdschrift Vreemdelingenrecht, jaargang 2000, nr 2, p 154

- RvS 17/5/1995, nr 53317, gepubliceerd in Tijdschrift Vreemdelingenrecht, jaargang 1995, nr2, p 158

- RvS 10/6/1995, nr 47841, gepubliceerd in Tijdschrift Vreemdelingenrecht, jaargang 1995, nr 1, p 56

De verwerende partij handelt "kennelijk onredelijk" wanneer het een uitwijzingsbevel afgeeft aan een vreemdeling met een lopende regularisatieaanvraag (artikel 9 lid 3 Verblijfswet), zonder eerst een beslissing te nemen over die aanvraag.

■ Zie ondermeer: T. Vreemd. 1995, 158; RvS 13 december 1995, nr. 56.991; RvS 1 februari 1996, nr. 57.976; RvS 1 februari 1996, nr. 57.977, T. Vreemd. 1996, 67; RvS 5 maart 1996, nr. 58.454; RvS 26 april 1996, nr. 59.276; RvS 5 juni 1996, nr. 59.881; RvS 2 oktober 1997, nr. 68.617; RvS 9 januari 1998, nr. 70.586; RvS 24 november 1998, nr. 77.150; RvS 22 februari 2000, nr. 85.524, T. Vreemd. 2000, 154 RvV 31 juli 2008, nr. 14.727, met noot van L. DENYS in T.Vreemd. 2008, 276. RvV. 28 november 2008. nr. 19.745

Het is kennelijk onredelijk om een verwijderingsmaatregel te nemen alvorens uitspraak te doen over een aanvraag voor een verblijfsrecht van meer dan drie maanden, nadat een uiteenzetting gegeven werd van de buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat de aanvraag ingediend wordt bij de gemeente van de verblijfplaats.

Een verwijderingsmaatregel is slechts mogelijk is na uitspraak over de aanvraag tot machtiging van verblijf”

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, zij is immers niet in bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Deze vaststelling *an sich* wordt niet betwist door de verzoekende partij en strookt met de gegevens van het administratief dossier.

Verzoekende partij kan zich evenwel niet verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing omdat niet gemotiveerd wordt waarom een beslissing inzake haar verzoek tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet wordt afgewacht.

Vooreerst dient de Raad echter vast te stellen dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet waarnaar verzoekende partij verwijst, reeds op 13 juni 2012, en dus voor het treffen van de thans bestreden beslissing, werd ongegrond verklaard zodat haar betoog feitelijke grondslag mist.

Zelfs indien er nog een hangende aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou zijn geweest op het ogenblik van het treffen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, kan het betoog van de verzoekende partij geen afbreuk doen aan de wettigheid van dit bevel.

De Raad wijst er immers op dat de bestreden beslissing, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en de vaststelling dat verzoekende partij niet in bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum voldoende is gemotiveerd.

Een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis (of: oud artikel 9, derde lid) of 9ter van de vreemdelingenwet schort immers de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet op (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86 715; RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 6 februari 2004, nr. 127 903; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036; RvS 7 januari 2005, nr. 138 946; RvS 20 november 2006, nr. 164 950), of verhindert niet dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132 036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis (of: oud artikel 9, derde lid) of 9ter van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166 626, 12 januari 2007). Het inhoudelijk betoog van de verzoekende partij dat zij perfect geïntegreerd is kan derhalve geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt omstandig waarom verzoekende partij bevel gegeven wordt het grondgebied te verlaten.

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoekende partij met haar betoog niet aantoonde dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis (of oud artikel 9, derde lid) van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036).

Dienvolgens valt niet in te zien waarom de verwerende partij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf zou moeten betrekken in de motivering van de thans bestreden beslissing.

Waar verzoekende partij er nog op wijst dat zij beroep heeft aangetekend tegen de ongegrondheidsbeslissing inzake haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dergelijk beroep geen enkele schorsende werking heeft en aldus niet verhindert dat de verwerende partij overgaat tot het treffen van de thans bestreden beslissing. Bovendien werd dit beroep verworpen bij arrest nr. 142 909 van 9 april 2015.

De verzoekende partij maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is in casu alle pertinente

gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de door verzoekende partij aangehaalde bepalingen of de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

3.3. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van de rechten van verdediging merkt de Raad nog op dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van de rechten van verdediging, zonder evenwel aan te geven op welke wijze haar rechten van verdediging door de bestreden beslissing geschonden worden. De exceptie van de verwerende partij ter zake is gegrond. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.4. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER